

STEAM

ODPLATA

GREEN SCUM

STEAM ODPLATA

GREEN SCUM

Green Scum: Steam: Odplata

**Vydání knihy podpořilo
Ministerstvo kultury České republiky**

Copyright © Metoděj Alexa, 2021

ISBN 978-80-7511-667-3

ISBN 978-80-7511-668-0 (epub)

ISBN 978-80-7511-669-7 (pdf)

PROLOG

Dveře se s praskotem vyvrátily z pantů. Do místnosti vtrhlo několik strážných. Snažila se vstát, ale prudká rána do tváře ji srazila k zemi. Chtěla se znovu zvednout, ale řekla si tím pouze o bolestivý kopanec do žeber. Pak uslyšela křik malé Laury.

„Nechte ji být, za nic nemůže!“

Ženin výkřik se rozlehl místností. Viděla, jak se k jejímu obličejí blíží okovaná špička holínky a zoufale se pokoušela uhnout.

Kopanec byl rychlejší. Bota ji zasáhla do levé tváře, roztrhla ji a přerazila několik zubů. Současně s tím se dostavila bolest. Příšerná bolest, která jí vyrazila z hrdla zvířecí křik.

Jakkoliv byla omámena vlastním utrpením, stále ji ovládal strach o Lauru. O malé dítě. O její dceru.

Zvedla se na loktech, očekávajíc další úder. Slyšela hluk a vzteklé klení strážných, slyšela praskot rozbíjeného nábytku, řinčení zbraní a nad tím vším vyděšený pláč Laury.

Pak ji kdosi uchopil bolestivě za vlasy a strčil jí před nevidoucí, krví zalité oči malý dřevěný vozík.

„Zatýkám tě, Alexandro, ve jménu boha, proti jehož vůli jsi se provinila nejtěžším ze všech zločinů. Zatýkám tě, a ta dřevěná věc je důkaz.“

Slova jí jen těžko pronikala do mozku, stále byla v šoku. Hlava jí třeštila a neustále musela polykat krev, která proudila z rány v ústech.

Strážný její vlasy nepustil, ale táhl ji ven z místnosti. Hlava udeřila o první schod. Ztratila vědomí.

Probudila se v tmavé a studené kobce. Ležela na zemi tak, jak ji tam hodili strážní. Současně s probuzením se dostavila bolest. A s bolestí strach. Ani ne tak o ni, jako o její dceru. Věděla, že zákony, jež vydal Velekněz, jsou neúprosné. A že postihují nejen přímého viníka, ale i jeho rodinu. Představa, že by soudili spolu s ní i Lauru, byla strašná. O to víc, že vše byla pouze její vina. Byla ochotna vzít všechno na sebe, přiznat i to, co nespáchala, jen aby malou nechali být.

Neměla nikoho než ji. Rodiče, manžel, všichni byli po smrti. Ti, kdo žili po Katastrofě, umírali brzo.

Dovlekla se k malému, hliněnému umyvadlu, ve kterém bylo trochu špinavé vody. Opatrně si omývala obličej, pokrytý zaschlou krví. Každý dotek mokrých prstů na tváři jí projel jako nůž. Omývala krev a špínu, ale smýt strach a bolest nedokázala.

„Až skončíte s mytím, tak bychom si spolu mohli promluvit, co říkáte?“ Hlas, který se rozlehl kobkou, ji vylekal.

Prudce se obrátila a snažila se zaostřit zrak na nezřetelnou postavu, která stála bez hnutí v otevřených dveřích.

„Byl jsem ustanoven vaším Obhájcem. Vybral mne sám Velekněz, který také rozhodl, že bude osobně předsedat soudu.“

mlčela.

„Váš případ rozbouřil veřejné mínění, protože podobný přestupek jako ten váš nebyl spáchán mnoho let. A proto, a nejen proto, chce Velekněz předsedat.“

„Neudělala jsem nic, za co bych se měla stydět!“

„To bych být vámi neříkal nahlas ani zde, a už vůbec ne před soudem. Abych řekl pravdu, váš případ vypadá dost beznadějně, ale slibuji vám, že udělám všechno, co bude v mých silách, abych dosáhl přijatelného rozsudku.“

Jeho poslední fráze zazněla v stísněném prostoru kobky jako falešný tón. Vycítil to a jeho ruka se pohnula v rozpačitém gestu.

Postavila se navzdory protestům zbitého těla. Několika krátkými kroky se přiblížila těsně k Obhájci, našla jeho pohled a vpila se do něj.

„Neudělala jsem nic, za co bych se měla stydět!“ Její slova se chvěla potlačovanou bolestí.

„A pokud mám být souzena za něco, co podle mne zločinem není, mám k vám pouze jedinou prosbu. Zařídte, ať z procesu vynechají Lauru.“

„To by snad šlo zařídít, ale musel bych ihned zažádat o audienci u Velekněze. A musel by to odsouhlasit Žalobce.“

Neřekla nic. Ani se nepohnula.

„Znamenalo by to, že bychom se nemohli připravit na přelíčení. Jeho zahájení je plánováno za několik hodin, protože Velekněz si přeje, aby proces s vámi byl skončen co nejdříve. A bez přípravy jsme téměř bez šance.“

„Je mi jedno, co bude se mnou, ale zařídte, ať Lauru nechají být!“

Naléhavost v jejím hlase ho přiměla, aby rozpačitě sklonil zrak.

„Můžete se na mne spolehnout. Udělám pro vás i vaši dcerku všechno, co je v mých silách.“

Falešný tón zmizel.

Stála na lavici obžalovaných v hlavním sále soudní budovy. Přestože to byla obrovská místnost, zájmu veřejnosti zdaleka nestačila. Bylo

slyšet, jak strážní nevybíravým způsobem vytlačují ty, na které se nedostalo.

Sál byl naplněn k prasknutí, a nejen fyzicky. Byl naplněn nenávisť k ní, touhou slyšet rozsudek, touhou po její smrti.

Schoulila se na svém místě před posměšky a nadávkami, kterými ji častovali z nejbližších řad. „Kde je proboha ten Obhájce?“

Potřebovala někoho, kdo se ji bude snažit chránit, někoho, o kom věděla, že nechce její smrt.

Objevil se vedle ní tak náhle, až jí opět projel úlek. Vzápětí ji ale zaplavila vlna ulehčení.

„Mám pro vás dobrou zprávu. Bohužel pouze jedinou. Vaši dcerku z toho vynechají.“

Neřekla nic.

„Jinak to ale vypadá dost bledě. Čin, kterého jste se dopustila, je hrdelní. Bez jakékoliv diskuse. Jediné, co mohu udělat, je vyzdvihnout všechny polehčující okolnosti, které najdu.“

„Myslím, že byste mohl udělat víc.“

Zadíval se na ni.

„Mohl byste se pokusit zpochybnit celé znění zákona, podle kterého jsem obžalovaná.“ Její hlas se zachvěl.

„Vždyť mne přece nemohou odsoudit za to, že jsem udělala radost svému dítěti.“

„To snad nemyslíte vážně,“ řekl nevěřičně.

„To chcete zpochybnit základ naší víry? Chcete zpochybnit to jediné, co může zabránit další Katastrofě? Tohle po mně nemůžete chtít. To není fér. Absolutně nic tím nedosáhneme, pouze na sebe uvalím hněv Žalobce i samotného Velekněze.“

„Myslela jsem, že mne máte hájit,“ řekla tiše.

Hněvivě se na ni zadíval, ale odpovědět již nestačil. Vešel soud.

„Obžalovávám zde přítomnou Alexandru z nejtěžšího zločinu, kterého se může dopustit příslušník Nového lidstva.“ Žalobce se na chvíli odmlčel, aby zvýšil napětí v sále.

„Cituji paragraf jedna Trestního zákoníku: Ten, kdo vědomě sám vytvoří věc, která představuje Pokrok, nebo je spoluautorem na tvorbě takovéto věci, je potrestán smrtí. Stejný trest stihne i toho, kdo o vytváření věci, jež by mohla přinést Pokrok, ví, a neohlásí to.“

Žalobce krátce pohlédl na Velekněze, a pak se znovu zahleděl nad hlavy diváků.

„Jak je jistě obecně známo, ten, kdo je odsouzený podle tohoto paragrafu, nemá nárok na udělení milosti, a trest je proveden neodkladně.“

V sále to lehce zašumělo. Cítila, jak jí po zádech stékají potůčky potu. Bála se, ale věděla, že ten hlavní strach teprve přijde. Otočila hlavu a pohled se jí střetl s pohledem Obhájce. To, co v něm viděla, jí příliš naděje nedodalo.

„Obviňuji tě, Alexandro, před tímto soudem, z nejtěžšího ze všech zločinů.“ Žalobcův hlas nabral na síle a zaburácel sálem jako bouře.

„Obviňuji tě podle paragrafu jedna Trestního zákoníku a žádám pro tebe trest smrti. Tvůj čin je natolik nebezpečný naší společnosti, že hrdelní trest je jedinež spravedlivý.“

Za hrobového ticha zdvihl nad hlavu dřevěný vozík.

„Zde je nezvratný důkaz tvé viny. Nikdo, nikdo zde nemůže vyvrátit, že jsi sestrojila KOLO!“ Již se nesnažil zakrýt triumf ve svém hlase.

Velekněz sklonil hlavu na prsa a zpod přivřených víček přehlížel ztichlý sál. Pak stočil pohled k lavici obžalovaných.

„Rozuměl jste dobře obžalobě, pane Obhájce?“

Otázka byla pouze formální, takže Velekněz ani nečekal na odpověď.

„Chtěl bych každého upozornit, že se jedná o velice výjimečný případ, a tak prosím, aby se všichni chovali přesně podle protokolu.“

Obhájce sklonil hlavu. „Teď předvolají strážného, který vás zatkl. Jeli-kož se jedná o státního úředníka, bude jeho svědectví nade vši pochybnost.“

Povzdechl si. „Váš případ je přímo učebnicový. Názorná ukázka toho, jak je obhajoba předem bez šance.“

Pevně sevřela okraj stolu, až jí zbělely prsty. Jinak na jeho slova nereagovala.

„Nechť předstoupí strážný.“ Žalobcova výzva přetrhla další řeč.

Strážný přistoupil rázným krokem před Velekněze a zvedl pravou ruku na znamení přísahy. Pak se otočil směrem k Žalobci.

„Řekněte nám, jak probíhala vaše služba.“ Otázka byla pronesena přívětivým, konverzačním tónem.

„Tak tedy, pane, nastoupil jsem do práce dnes, těsně před východem slunce. Čekala mne celodenní služba, po níž mám další den noční.“

„Vždycky se tak střídáte?“

„Ano pane, máme denní službu, pak noční, a pak dva dny volno. Je to tak pořád dokola.“

Žalobce přikývl, že je s vysvětlením spokojen.

„No a dneska, chvíli po tom, co jsem si přebral inventář, jsem dostal anonymní zprávu.“

„Je to obvyklé, že dostáváte anonymní udání?“

„Ne pane, je to naprosto výjimečné. Proto jsme tomu taky přisuzovali takovou důležitost. Chci říct, že jsme hned vyrazili prověřit, jestli je ta anonymní zpráva pravdivá.“

„Máte ten anonym u sebe?“

„Ne pane. Neumím si to vysvětlit, ale zmizel.“

„Jak tomu mám rozumět, že zmizel?“ Žalobcův hlas zesílil.

„Moc se omlouvám, pane, a jsem připraven nést veškeré následky za svou nedbalost. Chtěl bych jen podotknout, že informace byla pravdivá.“

„Dobře, dobře, váš přestupek později ohodnotí váš nadřízený, pokračujte dál.“

„Asi bych měl říct, co v tom anonymu stálo.“ Přestože to byla oznamovací věta, vyzněla tázavě. Žalobce však nijak nereagoval, takže strážný pokračoval.

„Byla tam uvedena informace, že obžalovaná vyrobila věc, která by bezprostředně mohla ohrozit existenci Nového lidstva.“ Celý sál se zhluboka nadechl.

„Dorazili jsme na adresu obžalované, vnikli do jejího obydlí a zajistili ji i věc, která je nyní označena jako hlavní důkaz obžaloby.“

„Jak jste si počínali při zajištění obžalované?“

„Korektně, pane. Přesně podle zákona.“

„Protestuji!“ Obhájce se prudce postavil.

„Ještě teď je na mé mandantce vidět, že stráž použila nepřiměřené násilí. Tato žena nebyla zajištěna podle práva, tato žena byla surově zbita.“

„Použil jste proti obžalované násilí, strážný?“ Veleknězova slova byla téměř neslyšná.

„Ne pane, nikdy nepoužíváme násilí proti ženám, pokud to ovšem není nezbytně nutné. A i pak se snažíme, aby to bylo v co nejmenší míře.“

„Takže vylučujete, že by obžalovaná ke svým zraněním přišla v průběhu zatčení?“

„Naprosto, pane.“

Velekněz se zadíval na Obhájce. „Myslím, že vysvětlení pro zranění, které má obžalovaná, je třeba hledat jinde. A chtěl bych žalovanou stranu upozornit, že to není v žádném případě předmětem tohoto

procesu.“

Obhájce se posadil. „Je to všechno proti vám domluvené,“ zašeptal. Zadívala se na něj, „A co jste si myslel?“

Žalobce se zvedl.

„Myslím, že je vše nad slunce jasné. Chcete mému svědkovi položit nějakou otázku?“

Obhájce chvíli strnule seděl, a pak zavrtěl hlavou.

„Děkuji vám strážný, za vaše přesné, řekl bych přímo precizní, svědectví.“

Strážný se nejprve uklonil Veleknězi, pak pozdravil Žalobce a odešel.

„Proč jste se ho na něco nezeptal?“ Ani se nesnažila zakrýt trpkost v hlase.

„Nebylo by nám to nic platné. Svědectví velitele stráže nejde zpochybnit.“

Chtěla něco odseknout, ale již to nestačila.

„Obžalovaná Alexandro, přístup před soudní tribunál.“

Vstala a pomalým krokem předstoupila před Velekněze.

„Nebudeš přísahat, protože naše trestní právo nepředpokládá, že souzený bude mluvit pravdu. Je naprosto logické, že se bude snažit zachránit za cenu jakékoliv lži. Nicméně se tě musím podle práva zeptat na jednu věc, a ty musíš odpovědět. Rozumíš?“

Přikývla a zahleděla se Veleknězi přímo do očí.

„Ptám se tě tedy, Alexandro. Je pravdou, že jsi vyrobila kolo?“

Vyřčená otázka ji uhodila do tváře. Oči se jí zalily slzami a proti její vůli se jí roztrásky ruce. Rychle zamrkala.

„Ano, pane. Udělala jsem kolo.“ Mluvila tiše, ale její slova slyšel každý.

„Dobře, můžeš si sednout.“ V hlase Velekněze bylo slyšet překvapení nad tím, že se nepokusila lhát.

„To jste to nemohla popřít?“ Žalobce byl upřímně rozhořčen. „Takhle to je naprosto prohrané. Teď už vás nezachrání vůbec nikdo.“

„Ani vy ne?“ Její otázka ho přinutila zavřít ústa.

„Vážený předsedo soudu, vážená poroto, dámy a pánové.“ Žalobcova slova uklidnila rozčeřenou hladinu v soudní síni.

„Tento případ je natolik jednoznačný, natolik prostý, že mohu po výsledku jediného svědka přistoupit k závěrečné obžalobě. Jestli ale mluvím o prostém případě, nemyslím tím zároveň, že jde o případ banální. Právě naopak.“

Žalobce si vyhrnul rukávy a opřel se o stolec před sebou.

„Jak jistě všichni víte, před několika desítkami let bylo lidstvo na pokraji zániku. To, že se nám podařilo přežít, že nás Katastrofa nepostihla všechny, za to můžeme děkovat pouze silám vyšším, než jsme schopni chápat. Ostatně my, co jsme přežili, neseme následky Katastrofy dosud. Mohl bych namátkou jmenovat, co všechno nás sužuje. Nevyléčitelné choroby, vývojové anomálie, nízký průměrný věk a další a další věci, které všichni dobře znáte.

Ti z nás, co Katastrofu přežili, velice pečlivě analyzovali důvody, které vedly téměř ke světovému exodu. Závěry jsou jednoznačné. Příčinou Katastrofy byl Pokrok. Nebo chcete-li Mechanizace.“

Žalobcův hlas nabral na síle.

„A proto jsme veškerou činnost, která by představovala posunutí techniky dopředu, všechno to, co by představovalo Pokrok, postavili mimo zákon. A co víc. My jsme to označili za největší zločin proti Novému lidstvu, protože nikdo z nás již nechce prožít další Katastrofu!

A nejen my, ale i naše děti a další a další generace musí žít beze strachu, že zahynou. To je jejich právo, které jim nikdo nemůže upřít.

Proto jsme se vzdali vědění, proto jsme vědomě odvrhli všechno, co by nás mohlo ponoukat, proto žijeme vpravdě asketickým životem a proto máme nezadatelné právo potrestat každého, kdo by představoval smrtelné nebezpečí jak pro nás, tak pro naše děti a děti našich dětí.

Odvrhli jsme kolo jako jeden z vynálezů, které výrazně posunuly lidstvo ke zkáze. Zkomplikovali jsme si tím život, ale my to uneseme. Neuneseme ale mít ve svém středu někoho, kdo se ke kolu, jedné z prapříčin Katastrofy, vrátil.

A proto žádám tvé odsouzení, Alexandro, podle paragrafu jedna Trestního zákoníku Nového lidstva. Dopustila jsi se činu horšího než vražda.“

Žalobce se vpil očima do tváře obžalované.

„Vzkřísila jsi vědomě zapomenuté kolo, a tím jsi přivedla na svět Pokrok!“

Soudní síň se rozbouřila spravedlivým rozhořčením. Velekněz chvíli nijak nereagoval, ale pak pozdvihl ruku. Hluk se pomalu utišil.

„Máte právo posledního slova, pane Obhájče, chcete toho využít?“

Obhájce chvíli nerozhodně seděl, ale pak povstal.

„Ano, chtěl bych říci několik slov, která si myslím tento případ zasluhuje.“

Žalobce se zamračil a nespokojeně zavrtěl hlavou. Bylo cítit, že

všichni v soudní síni jsou nepřátelsky naladěni ještě dřív, než Obhájce pronesl první slova.

„Souhlasím s panem Žalobcem, že případ se jeví zcela jednoznačně. Proto moje řeč bude velice krátká.“

Nebylo zde poukázáno na jednu věc, a sice že obžalovaná má malou dceru. A ta bývá často nemocná. Důsledek Katastrofy.

Dále bych chtěl uvést, že ta kola, neboť obžalovaná jich udělala víc, byla připevněna k dřevěné krabici. Celé té věci se říká vozík. Já bych ji nazval ještě jinak.

Já bych ji nazval hračkou.

Když vezmeme tyto dvě skutečnosti a spojíme je, najdeme pravděpodobně nejpravdivější vysvětlení toho, co obžalovaná udělala.

Vytvořila hračku pro své nemocné dítě. Nic víc a nic méně.

Neomlouvám čin své mandantky, pouze jsem chtěl objasnit, co ji vedlo k tomu strašnému přestupku, za který jí hrozí smrt.

Chtěl bych, vážená poroto, abyste si uvědomili, že nesoudíte zločince, který chtěl zkázu Nového lidstva, ale matku, která chtěla udělat radost svému dítěti. Děkuji.“

V síni panovalo hrobové ticho.

„Děkuji vám, pane Obhájče. Teď prosím porotu, aby se odebrala do zákulisí a poradila se před vynesením rozsudku.“ Veleknězova slova zněla bezvýrazně, ale jeho tvář byla zkřivena zlobou.

„Děkuji vám, bylo to báječné.“

„Myslím, že si vaše díky nezasloužím,“ potřásl hlavou Obhájce.

„Šance na osvobozující rozsudek jsou minimální.“

„Vy víte, jak to myslím.“

Zadíval se na ni a jeho oči zaplavil smutek.

„Ano, vím, jak to myslíte.“

I přes odvážnou řeč obhajoby byla obžalovaná Alexandra odsouzena k trestu smrti, bez možnosti omilostnění. Porota k tomuto závěru došla po více než šestihodinové poradě.

ŠTERN

Probudil jsem se ve své kabině. Morgenstern uháněl setmělou krajinou.

Sen. Živý sen.